— МЕТРО —

ЛЕСЯ
УКРАЇНКА

БОЯРИНЯ

Харків
«ФОЛІО»

БОЯРИНЯ

ДРАМАТИЧНА ПОЕМА

I

Садок перед будинком не дуже багатого, але значного козака з старшини Олекси Перебійного. Будинок виходить у садок великим рундуком, що тягнеться вздовж цілої стіни. На рундуку стіл, дзиґлики, на столі прилагоджено до вечері. Стара Перебійниха дає останній лад на столі, їй помагає дочка її Оксана і служебка. Через садок до рундука ідуть Перебійний і Степан, молодий парубок у московському боярському вбранні, хоча з обличчя його видко одразу, що він не москаль.

Перебійний

(до гостя)

Моя стара управилась хутенько!
Дивись, уже спорудила й вечерю,
поки ми там на цвинтарі балачки
провадили.

Перебійниха

(зіходить трохи з рундука назустріч гостеві)

Боярине, прошу
зажити з нами хліба-солі.

Степан

(уклоняючись)

Рад би,
шановна паніматко, та не смію,
коли б не гнівались старі бояри, —
я й так уже давно від них одбився.

Перебійний

Про них ти не турбуйся. Підкоморій
їх запросив на бенкет, а тебе

я випрохав до нас: «Я сам, — кажу їм, —
щось недугую трохи, то не можу
на бенкетах гуляти, а Степана,
по давній приязні до його батька,
хотів би пригостити в себе в хаті.
Він молодик, йому ще не пристало
на бенкети великі учащати».
Боярам, видко, вже запах медок
та варенуха, отже, роздобрились
та й мовили: «Нехай собі *парнішка*
сидить у тебе хоч і до від'їзду.
Навіщо він нам здався?»

Степан

От спасибі,
панотченьку!

(Зіходить на рундук з господарями.)

Перебійний

Я джурі накажу,
нехай перенесе твоє манаття
до нас, та й заберу тебе в полон,
поки не визволять бояри.

Степан

Боже!
Такий полон миліший од визволу.

Перебійниха

(до Оксани)

Піди лиш, доню, там пошли Семена.

(Оксана виходить і незабаром вертається.)

Степан

Якби лиш я не став вам на заваді...

Перебійниха

Ото б таки! Ще в нас у хаті стане
для гостя місця!

Перебійний

Ти, синашу, в мене
забудь всі церегелі. Таж зо мною

небіжчик батько твій хліб-сіль водив,
укупі ми й козакували.

(Садовить Степана і сам сідає при столі. До Оксани.)

Дочко,
ти б нас почастувала на початок.

(Оксана наливає з сулійки дві чарки — батькові й гостеві.)

Оксана

Боярине, будь ласка, призволяйся.

Степан

(узявши чарку, встає і вклоняється Оксані)

Дай Боже, панночко, тобі щасливу
та красну долю!

Оксана

Будь здоровий, пивши.

(Степан, випивши, знов сідає. Оксана частує батька. Всі вечеряють.)

Перебійний

(до Оксани)

А він спочатку не пізнав тебе,
ти знаєш? Запитав: «Яка то панна
у першій парі корогву несе?»

Оксана

(усміхаючись і поглядаючи на Степана)

Коли?

Перебійний

Та отоді ж, як ти на Трійцю
в процесії між братчицями йшла.

Степан

Ти завжди носиш корогву?

Оксана

(з певною самовтіхою)

Аякже,
я перша братчиця в дівочім братстві.

Перебійний

(жартівливо підморгнувши)

Се вже тобі не та мала Оксанка,
що ти, було, їй робиш веретенця.

Оксана

Ті веретенця й досі в мене є...

(Замовкає, засоромившись.)

Степан

(втішений)

Невже?

Оксана

(перебиваючи ніякову для неї розмову. До матері)

А де се, мамо, наш Іван?

Перебійниха

Та де ж? На вулиці між товариством.

Іван

(Оксанин брат, молодий козак, увіходить з будинку.)

Ба ні, я тут. Давайте, мамо, їсти.

Перебійниха

Ти б уперед хоч привітався з гостем!

Іван

(сідаючи, недбало)

Ми вже віталися там, коло церкви.

Перебійний

Він буде мешкати в нас до від'їзду.

Іван

(так само)

От як? Що ж, добре... Слухай-но, Оксано,
ця страва вже простигла, принеси
свіжішої.

Оксана

(уражена його недбалим тоном)

Служебка зараз прийде,
то й накажи їй.

Іван

Ба, яка ти горда.

(До Степана.)

У вас там на Москві, либонь, дівчата
так бришкати не сміють?

Степан

Я московських
дівчат не знаю.

Оксана

Як же се?

Степан

Я, власне,
недавне на Москві. Поки ще батько
живі були, я в Києві, в науці,
при Академії здебільше пробував,
а вже як батько вмерли, я поїхав
до матері на поміч.

Перебійниха

Чом ти ліпше
сюди не перевіз матусі?

Степан

Трудно.
Нема при чім нам жити на Вкраїні.
Самі здорові, знаєте, — садибу
сплюндровано було нам до цеглини
ще за Виговщини. Були ми зроду
не дуже так маєтні, а тоді
й ті невеликі добра утеряли.
Поки чогось добувся на Москві,
мій батько тяжко бідував із нами.
На раді Переяславській мій батько,
подавши слово за Москву, додержав
те слово вірне.

Іван

Мав кому держати!
Лихий їх спокусив давати слово!

Перебійний

Тоді ще, сину, надвоє гадалось,
ніхто не знав, як справа обернеться...
а потім... присягу не кожне зрадить...

Іван

(іронічно)

Та певне! краще зрадити Вкраїну!

Степан

(спалахнув, але стримався)

Не зраджував України мій батько!
Він їй служив з-під царської руки
не гірш, ніж вороги його служили
з-під польської корони.

Іван

Та, звичайне,
однаково, чиї лизати п'яти,
чи лядські, чи московські!..

Степан

А багато
було таких, що самостійно стали?

Перебійний

(до Івана)

Сутужна, сину мій, вкраїнська справа...
Старий Богдан уже ж був не дурніший
від нас з тобою, а проте ж і він
не вдержався при власній силі.

(Перебійниха, нахилившись синові до вуха, шепоче щось. Той нетерпляче стріпує чубом.)

Іван

Батьку!
Що там замазувать? Кажімо правду!
Се річ не власна, се громадська справа!
Якби таких було між нами менше,
що, дома чесний статок прочесавши,
понадились на соболі московські

та руки простягали до тієї
«казни», як кажуть москалі...

Перебійниха

Іване!

(Сіпає сина за полу.)

Степан

Не задля соболів, не для казни
подався на Москву небіжчик батько!
Чужим панам служити в рідним краю
він не хотів, волів вже на чужині
служити рідній вірі, помагати
хоч здалека пригнобленим братам,
єднаючи для них цареву ласку.
Старий він був обстоювати збройно
за честь Украї́ни...

Іван

Ти ж молодий, —
чому ж ти не підіймеш тої зброї,
що батькові з старечих рук упала?

Степан

Як поясню тобі?.. Коли ще змалку
навчав мене з Письма Святого батько,
то він мені казав напам'ять вивчить
про Каїна та Авеля. «Мій сину, —
мовляв, — пильнуй, щоб міг ти з ясним оком,
а не тьмяним, не тремтячи, мов Каїн,
Небесному Отцеві одповісти,
коли тебе спитає: «Де твій брат?»
А як же можу я на Україні
здійняти зброю так, щоб не діткнути
ніколи нею брата?.. І невже
мушкет і шабля мають більше сили
та честі, ніж перо та щире слово?
Ні, учено мене, що се не так!

Перебійний

Не звикли якось ми такого чути...
проте... було б на світі, може, менше